

ILÁMPÁS

Tatabánya és Környéke Evangélikusságának Lapja
III. évfolyam 3. szám 2004. szeptember

Biztatóféle – induláskor

Noszogat belülről egy hang, hogy induljak el, álljak be a hangosan összesereglettek közé, szemérmetlenül oda - odafigyelve arra, hogy mi volt a nyáron, mennyi friss, megőrzésre érdemes élményt csomagoltak abba a hátra dobható táskába, és elkapjak egy-két tekintetet vallatóra fogni: milyen érzések égneklöbognak ott bévül, mekkora lánggal, és ezek az érzések mit tudnak őszintén kibeszélni az otthon zugába zárt gondokból és az egyre szűkebbre porciózott örömeiből. Hány fényesnek hitt álom lobbant, hamvadt el, és hány született újjá az újrakezdés ilyen-olyan reményeket dajkáló ígéreteitől. Mert úgy van az, hogy még a legelesettebbekben is talpra áll ezen a napon a földre buktatott hit, még a megrabolt reményű diák is magasabbra emeli a fejét, hátha megvilan előtte valami biztató az elkövetkező iskolai évből. Valami, amiért érdemes újra és újra beülni az iskolapadba, amitől a hangulat ködje mögül is elővillan egy-két lélekmelengető sugara a reménynek, amitől magasabbra ugrik majd tanév közben a tanulási kedvnek az a bizonyos láza.

Istenem, mekkora szükség lenne erre, ebben a holnapok iskolatábláira hamis és megoldhatatlan képleteket firkáló kor-

szakban. Vagy talán épp a most induló diákok lesznek majd azok az eljövendőben, akik képesek lesznek majd arra, hogy megoldják, megfejtsek ezeket a képleteket. Ők fogják majd leparancsolni a katedrákról a hangzatos ígéket rago-

zó/prédikáló "oktatókat"? Adnák az égiek, hogy úgy legyen!

És az iskola, az iskolák – régiek és újak – kihúzták-e magukat, új ruhában várják-e a tanulóikat, van-e annyi melegség bennük, melytől a felhorzsolott lelkű, hitű diák megmelegedhet? Ad-e majd, ha többet nem, kenyeret tízórára a korgó gyomorral érkező diáknak? Vagy az ígérek kenyereiből törhetnek majd csupán? Mert jaj, Uram, mennyire keserű

tud lenni ez a kenyér! És mindezek ellenére él a szeptemberi csillogás, a nem hamisított, nem hazugságokkal fényesített iskolaudvarok harmatcseppje. Ilyen csillogást szeretnék majd látni a tanév végének érkeztekor is valamennyi diáknak a szemében. Mert ettől a csillogástól az iskolapadokból régen kinőtt és az élettől arculcapottak tekintetében is megvilan majd egy-két biztatóbb, melegbb fény...

Cser Ákos

„Áldó hatalmak oltalmába rejtve csak várjuk békén mindazt, ami jó. Mert Isten őriz híven reggel, este, ő hű lesz, bármit hozzon a jövő.

Ha gyötri, bántja szívünket a régi, és múlt napoknak terhe ránk szakad, megretent lelkünk vigaszodat kéri, mit nekünk szerzett, Atyánk, szent Fiad.

S ha szenvedések kelyhét adod inni, mely színig töltött, keserű s nehéz, te segíts békén, hálával elvenni, hisz áldva nyújtja hű atyai kéz!

És ha az úton örömet adsz nekünk, ha szép napod ragyogva ránk nevet, biztasson, intsen sok nehéz emlékünkhöz, hogy életünket szenteljük neked!

A csend köröttünk mélyen szerteárad. Hadd halljuk azt a tiszta éneket, amely betölti rejtett, szép világod, hol téged dicsér minden gyermeked.”

EÉ 355

"Istenem! Hozzá kiáltok a nap kezdetén... / Bennem sötétség van, de Nálad van a világosság. / Én egymagam vagyok, de Te nem hagysz magamra engem. / Én csüggedő vagyok, de Nálad van a segítség. / Én nyugtalan vagyok, de Nálad van a békesség. / Bennem keserűség van, de Nálad van a türelem. / Én nem értem a Te útaidat, de Te ismered az én útaimat.”

D. Bonhoeffer

Rád bízom, Uram, egész életemet mindenestül. Vezess, kérlek, a helyes úton, tégy velem tetszésed szerint, amit akarsz! Adj a munkához nagy szorgalmat, taníts meg arra, amit nem tudok! Mutasd meg nekem, amit még nem látok, kérlek vezess az utamon a cél felé.

Hamburg 1684

Luther ma is időszerű

Övé a hatalom!

„Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői” 127. Zsoltár.

Házadat Isten hadd építse s igazgassa! Mit kontárkodsز bele az ő művébe?: nem rád, hanem őrá tartozik a gondoskodás. Aki e ház gazda-ura, az hadd gondoskodjék. Sok szükséglete lehet egy háznak, ám az Isten nagyobb, mint a ház. Ki az eget, földet betölti, csak meg tud elégíteni egy házat és népét. Nem mintha Isten tiltaná a munkát. Az embernek igenis dolgoznia kell, de a megélhetést nem szabad

a saját munkánknak tulajdonítani, hanem egyedül Isten jóságának és áldásának. Mert ahol az ember a saját munkájának tulajdonítja, ott azonnal felüti fejét a fukarság és aggodalmaskodás, amelyik azt hiszi, hogy sok munkával sokat lehet szerezni. Így aztán sokszor éppen az ellenkezője esik meg. Egyesek tengernyi dolgoznak és idővel megroppannak. Mások észszerűen beosztják a munkát, és bőségben van részük. Mindez azért van, mert Isten magának akarja a dicsőséget, amint hogy az előmenetelt is ő adja egyedül. Te ugyanis szánthatsz-vethetsz. Hiába fára-

doztál, ha Isten nem ad rá esőt, és napot. Egyetlen szál gabonát nem tudsz e földből előhozni. Isten, amíg te alszol, kalászt teremt a magból.

Gondod vagyon, Uram
Mi gyarló életünkre,
Életünkbe való
Minden szükségünkre.
Még annak előtte,
Hogysé rágondolunk,
El vagyon rendelve
Felségednél dolgunk.

Közreadja:
Bánszky Pál

A Dénes Ottó Alapítvány aktuális munkájáról

Megkezdődött a tanév, a Dénes Ottó Alapítvány kuratóriuma ezzel egyidejűleg ugyancsak munkába fogott: értékelte a nyáron lezajlott eseményeket, továbbá meghatározta az őszi teendőket is. Ennek megfelelően a kuratórium az Alapítvány célját szem előtt tartva jóváhagyta a nyári táborozásokkal kapcsolatos kifizetéseket, továbbá ösztöndíj támogatásokat ítélte oda.

A kuratórium fontosnak tarja, hogy egyházközségünk minden tagja ismerje és tudja, hogy az alapítvány a közösség pénzével milyen módon gazdálkodik, milyen célokra használja fel, munkáját miként végzi.

A fentieknek megfelelően az alábbiak szerint közlöm, hogy a szeptember 02. napján megtartott kuratóriumi ülésen milyen jelentősebb döntések születtek:

A Dénes Ottó Alapítvány kuratóriuma úgy határozott, hogy a Lámpás című egyházközségi lap következő két számának kiadását vállalja. A vállalás kiterjed egy-

részt arra, hogy a lap kiadójaként az újságon a Dénes Ottó Alapítvány szerepel, továbbá kiterjed arra, hogy a Dénes Ottó Alapítvány a lap kiadásának költségeit laponként legfeljebb 20-20.000.- Ft-ban, mindösszesen tehát legfeljebb 40.000.- Ft-ban vállalja.

A lap kiadására abban az esetben kerülhet sor, ha a kuratórium tagjainak, illetőleg Bencze András esperes úrnak a kiadást megelőzően jóváhagyás céljából Kemény István e-mailen, faxon, vagy postai úton megküld előzetes véleményezés céljából a lapot. A kiadással kapcsolatos költségek elszámolására Kemény István köteles, aki pénzügyi igényeit a kuratórium elnöke felé köteles benyújtani. Igazolt költségek után kerülhet sor a kifizetésekre.

A benyújtott kérelmek alapján a kuratórium utólag jóváhagyta a 61.000.- Ft kifizetését az Egyházközség részére. Nyári táborozási támogatásban részesültek: Bánszky Noémi, Hegyi Kata, Kemény Zsuzsanna, Riffer Zsuzsanna, Juhász Dénes, Juhász Lilla, Szekeres Gá-

bor, Hermándi Gábor, Minárcsik Sándor.

Az alapítvány ösztöndíj támogatást nyújt Riffer Zsuzsanna, Hanák Edina, Kemény Zsuzsanna és Bánszky Noémi részére a 2004/2005. tanév egészére, tehát 10 óra havi 4.000.- Ft-ot.

A kifizetés rendje az alábbiak szerint alakul:

Az első félévre, tehát 2004. szeptember-2005. januárra vonatkozó fejenként mindösszesen 20.000.- Ft-ot 2004. október 31-ig banki átutalás útján kell megfizetni a nyertes pályázóknak. A második félévre, tehát 2005. február-júniusra esedékes 20-20.000.- Ft kifizetésére akkor kerülhet sor, ha a pályázók igazolják, hogy az I. féléves vizsgákat sikeresen letették és a II. félév megkezdését ennek megfelelően igazolják. A kifizetésre 2005. március 31-ig kerül sor.

Erős vár a mi Istenünk!

Dr. Hidas János
kuratóriumi elnök

Vitaindító:

Miu és Surreff

Átszaladtak az úton. Illetve csak az idősebb macska, a fiatalabb már nem ért át, elcsapta a Kamaz. Fiatal, amolyan bakfis cica volt, csaknem teljesen fehér. Tiszta fehér bundáját csak a széles sötét nyakkendője törte meg.

És most? Mi van? Mi lesz, lesz egyáltalán?

Merthogy van. Van olyan egyáltalán, hogy nem van? A teljes tanácsalanság karmolászik most belül.

Lassan megérkezel majd, cica, van tovább!

...

– Előbb rá kell jönnöd, hogy mi, miért történik, fog történni. Apránként közelebb kerülsz majd az Aulához is; apránként, csak semmi iramodás, semmi hirtelenség!

– Menjünk innen Surreff, itt hűvös van!

– Valóban, ez a lelátó egy kicsit huzatos.

Megsimogattam a buksiját, kedves, szelíd lelkű cica Miu.

– Itt sok más lélek őrtjög még, nem tudják, hogy csak önnön fejlődésüket késeletetik.

– Csak önnön fejlődésüket? Füttyülök a fejlődésükre, tömek-zúznak, ha megtehetnék, elharapnák az én torkomat is!

– Ugyan mi félivalód van tőlük?

– Hát elharapják a torkom!

– És akkor mi van?

– Akkor meghalok!

– Mit csinálsz?

– Hát... Most akkor már nem halok meg?

...

– Az a minimum, hogy zavarodott vagy.

– Merre, merre kell most mennem? Te ismerős vagy itt, segíts!

– Próbálok segíteni. Nekem nem volt segítóm, egyedül kellett bejárnom az utat. Kalandos út volt... És egy segítővel pont a kalandokról maradtam volna le.

Nincs mindenkinek segítője.

Van olyan, hogy valaki nem szorul rá? Már tudom, hogy igen, a fejlett lelkek megtalálják az utat maguktól is...

– A stadionon, a lelátón kívül mi van még itt?

– Mi nincs itt, hajh... Mindenki hozza magával a környezetét. Tulajdonképpen itt nagyon kevés dolog van, ha van valami egyáltalán...

– Itt kevés dolog? Hiszen csaknem a zúfolásig teltek az utcák, terek, ezernyi dolog szédíti a cicát... mit is mondjak?

– Lelket...

– Ezer útonálló fenyegetésének van

kitéve egy cica, azazhogy lélek. Még hogy kevés dolog?!

– Amit itt látsz, az mind te magad vagy. Félelmeid, el nem engedett vágyaid.

Akivel találkoztam mostanában, az mind csak igen kevés dolgot vitt magával; engem pedig megnéztek, mert némely holmim furcsának tűnt nekik. Csak addig hurcoljuk a motyónkat, amíg nem tudunk megválni tőle, amíg fontosnak, értékesnek érzünk valamit.

– Nekem is van holmim! Húzás egerem, egérbőr kesztyűm, körömrészlóm, bundakefém...

Ezek mind fontosak s csak a legszükségesebbek...

– Amíg fontosnak látsz valamit, addig megköt. Az Aulában nem kapsz majd jó bizonyítványt, „magasabb osztályba léphet” pecsétet. Érezni fogod ezért, mi is az, hogy megköt.

...

– Gondolj a balesetedre, nem kell hibáztatnod érte senkit. Én nem voltam ennyire szerencsés, engem néhány égetni való kölyök dióval patkolt meg, majd leöntötte a farkam benzinnel és

meggyújtotta... Nem tudtam se futni, se mászni. Keserves volt, de volt ott egy patak. Úgy esett, hogy túl mély volt a víz, így nemcsak a tűz aludt el nyomban, de kijönni sem tudtam belőle. Sokáig tartott, mire fel tudtam oldozni a fiúkat.

Ne hurcolj magaddal semmiféle sérelmet!

– Hurcolni? Hisz nem hurcolok semmit!

– Nem konkrétan értettem. Az érzelmeidre, érzelmi sebeidre gondoltam.

– ?

– Meg fogod találni őket, mert nem engednek tovább.

– Mint mikor nem tudtam bebújni a nyíláson, mert egy nagyobb madarat fogtam?

– Pontosan.

...

– Surreff, te hogyan jöttél ide?

– Azon találtam magam, hogy itt a... de ez nem a mi dolgunk. Nem ez a mi dolgunk...

– Hanem kié?

– Nem tudom, de nem mindegy? Akartál megszületni? Akartál a kamion kereke alá kerülni?

Nincsen befolyásunk, mindenesetre kevés a befolyásunk ebben a dologban...

Nekem ezüstszurke a bundám, szerintem nagyon szép, de hogy bármit is tettem volna érte, nem állíthatom...

– Hanem akkor mire van befolyásunk?

– Leginkább a saját életünkre. A gondolatainkra. A haragvásainkra, a vágványainkra.

A tudomásulvételre. Arra, hogy ne fordítsam el a fejem, ha segítségre szorult látok. Ha ég a ház, három kismacsát kimentenie az anyának nincs lehetősége. És nem az a kérdés, hogy minek szült annyit, hanem az, hogy el kell-e pusztulnia a másik kettőnek?

Merthogy egy kismacs nem nehéz, jó fogás is van a bönyén, csak a pillanat – mint tudjuk – nem tart sokáig.

– Szóval akkor mi a mi dolgunk?

– Mi is a dolgunk, hajh?

– Ezt kérdezem, Surraff.

– Megtalálnunk a dolgunkat... Tulajdonképpen eddig is erről beszéltünk, elengedni a koloncainkat és észrevenni a pillanatot. Valószínűleg ennél nem is több.

És szeretni a világot. Mert minden te vagy. Aki szereti a világot, az nem bántja, hazudtolja, lopja meg stb. a társát, mert az is ő. Nem önti a fáradt olajat, benzint a patakba (a macska farkára, mert mint tudjuk, az is ő,) és lehetőleg napcellával hajtott masinákat használ.

– Ahogyan napozó, napelem, napfelkelte, napimádat?

– Igen. Minden napelemmel működik, minden, ami csak létezik. A kőolajjal bezárólag. Ez (is) mind te vagy. Szeressed a világot!

...

– Mi van az aulában?

– Megtudod idejében. Ha majd szól a kürt, oda kell menni mindenkinek.

– És ott akkor megnyúznak bennünket?

– Már miért nyúznának meg?

– Hát a bundánkért.

– Mit kezdenének a bundánkkal? Nem kell az itt senkinek. Nem tűnt még fel, hogy itt nincs hideg?

– Akkor miért kell az Aulába menni?

– Hogy megnézzék, mennyit fejlődött eddig. Akik megküzdöttek a magukét, azok tovább léphetnek más területre, ahonnan jobb rálátás nyílik önmagukra.

– Nem ugyanaz ez, mint a kamion utáni helyzet?

– Huhh, valami fontosat kérdeztél. Ez jó jel, hogy az Aulában majd továbbbenedjenek!

– Megküzdöttek a magukét?

– Igen. Ez az állapot nem tart örök-ké, ha valaki ráeszmélt helyzetére, levonta a tanulságot, akkor nincs már ok, hogy tovább maradjon.

– És ha nem?

– Akkor sincs baj, csak akkor nyilvánvalóan nem mehet tovább. Ha túl széles az elkapott madár...

– Azért rendesek. Akkor sincs büntetés, ha valaki nem tanult semmit. Csak tovább nem mehet. Ha jól érzi magát valaki, maradhat, amíg csak jólesik.

– Ez így van, de egy idő után már elég volt itt lenni. Vágyunk tovább. A „magasabb osztályba”.

– Hova vágyunk?

– Ahonnan már nem vágyunk sehova. Az utunk végére. Látod, ez nem kalandvágy.

– De ez borzasztó, az útnak vége után hová van tovább?

– Hát ez az. Ezekkel a fogalmakkal nehéz ezt leírni. Maradjunk annyiban, az útnak vége után már nincsen hová menni, nem azért, mert nem vezet út tovább, hanem mert ott megszűnik minden cél. Nevezték ezt nirvánának, seolnak, boldog vadászmezőnek, mennyországnak. Mindegy hogyan nevezzük, nem múlik rajta semmi.

– Ahogyan nincs büntetés, ha nem tanultunk semmit?

– Erről van szó. De menni, amíg a tudatod engedi...

Lepke

Elveszítetetlen öröm

Nem igaz, hogy az élet rút, kegyetlen, sok öröme van elveszítetetlen.

Van öröm, amely mindörökre tart, nem árt neki se szó, se tűz, se kard,

se fagy, se szélvész, átok, vagy nyomor, mitől a világ oly sokszor komor,

van öröm, amely soha nem apad, s ez az öröm: add másoknak magad!

Míg élsz, magadat mindig adhatod. Adj jó szót, vigaszt, ha van, falatot,

derűt, tudást, vagy békülő kezet, mindez tiéd! Vesd másba s nézheted,

hogy nő vetésed, hozva dús kalászt s meggazdagítva lelked asztalát.

Csoda történik: minél többet adsz, te magad annál gazdagabb maradsz.

Bódás János

Nyári híreink:

„Kisifi - nagyifi” találkozó

Augusztus 8-ra szerveztünk találkozót az ifjúság és a fiatal felnőttek számára, azzal a céllal, hogy jobban megismerhessük egymást.

Bemutakoztunk (szükséges volt egyáltalán?) és meséltünk magunkról, ezután beszélgetések kezdődtek. Üdítők és sütemények között töltöttünk el né-

hány órát, képek is készültek ez alkalmából.

Az Úr megáldotta e gyönyörű vasárnap délutánt!

Vertényi Domokos

Szélrózsa

...A világ világossága címmel ismét megrendezésre került az 5. országos evangélikus ifjúsági találkozó. Az idén a rendezvénynek Tata adott otthont. Legközelebb 2006-ban készülhetünk az újabb találkozóra..

Kemény Ilona

Sporttábor

– És mit csináltak ott? Kártyáztok? Dámáztok? Búgócsigáztok? – poénkodott az oktatóm (aki vezetni tanít) arra reagálva, hogy a nagyvelegi sporttáborból érkeztem a rutin órára.

Sokan el sem tudják képzelni, hogy mit lehet csinálni egy Mór melletti kis faluban.

A nagyvelegi kastélypark, a sportpálya, a tomacsarnok (persze a sarki kisbölt is) évről évre visszavárja a kikapcsolódni vágyó fiatalokat. Ezek is részét képezik annak a tipikus sporttábor-feelingnek, amit, ha egyszer átél az ember, akár függő is lehet. Sporttáborfüggő. Olyan, aki minden nyáron igyekszik augusztus első hetére szabaddá tenni magát, vagy ha ez nem sikerül, akár pár napra „leugrani” Velegre. Hogy miért? Mert jó a társaság,

kifulladásig lehet sportolni (a focitól kezdve a tollaslabdán át a ládamászásig legalább tízféle sportágban lehet versenyezni – és a jutalom nem marad el!), általában jó az idő, finom a kaja, esténként lehet táncolni tanulni (Már aki nem tud... Aki tud, az bővítheti a repertoárját), lehet a táborútnél beszélgetni, énekelni, netán késő esti vacsorát készíteni. Ami még nagyon fontos, hogy az áhítatok segítségével lelkileg is feltölthető az ember. Bár a hét második felében már igencsak laposakat pillantunk áhítat alatt, Isten Igéje a fáradt testben is helyet talál és munkálkodik...

Idén sem maradt el az éjszakai túra és, sokak kedvence, a vízi nap sem. A házilag készült csúszdán való csúszkálás és a felfújható medencében való pancsolás feltette az i-re a pontot.

Összefoglalva, azt hiszem mindannyiunk nevében elmondhatom, hogy a 2004-es sporttábor is nagyszerűen sikerült. Én már most számolom a napokat a következőig! Jövőre pedig ki tudja? Lehet, hogy lesz dáma, kártya és búgócsiga is...

Hegy Kata

Nagy tábor, 2004

Az egyházmegyei ifjúság ezen a nyáron is színes, programokban gazdag napokat tölthetett együtt július 25-e és augusztus 1-je között, Nagyvelegen. Bár a hét nagy részén a nyári idő nem a naposabbik oldalát fordította felénk, jókedvünknek ez nem szabhatott határt, és a lelki áldásokat sem homályosíthatta el.

A fél nyolc órás ébresztőt áhítat és reggeli követte, majd délelőttönként rövid előadás vezette be, és indította el a csoportos beszélgetéseket, ami talán a legtöbbet jelentette a résztvevők számára, hiszen

ezen az alkalmakon megoszthatták saját gondolataikat egymással, és kérdéseikre is együtt kutathatták a választ.

Délutánonként különböző sportprogramok, kézműves foglalkozások, és éneklés hozta össze a táborozókat, majd fórumbeszélgetések következtek olyan témákról, mint a szerelem, természetgyógyászat vagy éppen a zene.

Az esti áhítatokon a Jelenések könyvéből tanulmányozhattuk végig a kisázsiai gyülekezeteknek írott leveleket. Ezeket az alkalmakat sokszor színdarabok színesítették, melyekre nagy lelkesedéssel készültek a fiatalok. Esténként lelkigondozói csendsarokban nyílt lehető-

ség arra, hogy a táborozók személyes kérdéseiket, problémáikat megbeszélhessék a szolgálókkal.

Élményekkel, áldásokkal és barátokkal gazdagodva ugyan, de eljött a búcsú órája is abban a reményben, hogy rövidesen újra látja egymást az összekovácsolódott kis csapat, reményeink szerint nem egy év múlva, hanem az október elejére tervezett csákvári táboros találkozón.

Riffer Zsuzsanna

Révfülöpről

Otthonosan mozogtunk Révfülepön. A klasszikus velős pirítós, a müncheni sör; a hajó-állomás, a strand hangulata. Az erőnlét! Jól bírtam (a kiképzést), nem merült fel nagyobb gondom! Bár a mozgássérült-szoba foglaltsága nem villanyozott fel, de igyekeztem megoldani a helyzetet.

24-28 fő volt a létszámunk, a tavalyi 60-hoz képest igen szolid. A régi vezetőségárhoz, Király Attila vállalta mégis a szervezést. A „vezetőség” Albert Gábor,

Csoszánzky Márta volt még rajta kívül. Meghívott előadónk Rozs-Nagy Szilvi volt. (Az elfogadásról tartott remek előadást. Nietzsche etikáján kezdte s nyitva hagyta az aktuálpolitikánál.)

Külön élményem volt a nevek tanulása. Ezzel az alacsonyabb létszámmal jó (jobb) eséllyel indultam, sikerült is – nagyon tudatosan – a végére mindenkinek a nevét megtanulnom. (Ez tőlem nem is rossz teljesítmény)

Kiderült az is, hogy ezzel a problémával sokan küszködnek még s más is észrevet-

te, hogy kevesebben vagyunk, hogy könnyebben tanuljuk meg a neveket.

Újszerű élményem volt, hogy bemutatjuk egymást! A fluktuáció hívta életre ez „intézményt”, de a söröző asztala körül is működött! Tetszett ez a figyelem, a gondos igyekezet: jól, hibátlanul mondjam el. (Ha jól számolom, akkor [a születési éved] ’76? Nem vagy évvesztes? Ja, akkor ’75.)...

Cser Ákos

A bolond kútásó

A bolond kútásó csinált már száz kutat is – ezret is. Az ásója elébb karcos földbe vajt, aztán lágy agyagba, s aztán tocsogott és locsogott. Volt úgy, hogy sziklát is kellett csákányoznia, de csinálta, vágta, repesztette, ameddig nem tocsogott és locsogott. Ilyenkor a kútásó felnézett a sötétből, kicsit elvakította a becsillanó kerek égdarab, de mit sem törődött vele, elkiáltotta magát: víz!

Az emberek meg örültek a víznek, akkor is, amikor szikes réteken pár méter mélyről kiáltott, s akkor is, amikor várudvarok közepén mélységes mélyből bugyborékoló föl a kiáltás: víz!

Becsülték a kútásót, pénzt adtak neki, frissen sült pogácsát, fekhelyet, kalaplengetést. Dehogyan nevezték bolondnak.

Akkor kezdték bolondnak nevezni, amikor se szó, se beszéd, abbahagyta a kútásást, kifeküdt egy kerek rét közepére, karját a tarkója alá illesztette, és naphosszat bámulta az eget.

Sokan keresték, mondták, kút kellene nekik, de a kútásó a fejét rázta fektében.

– Elég kutat ástam már – mondta –, embermagasságút is, meg olyant is, amiben elfáradt a hangom, mire fölért. Most már valami mást akarok.

– Mi mást? – kérdezték tőle.

– Mi mást akarhatnék csinálni? Hát kutat!

Az emberek meg összesúgtak, összebúgtak.

– Bolond ez, bolond – mondogatták –, azt mondja, nem akar ásni, meg hogy kutat akar ásni. Bolond ez!

A kútásó meg csak feküdt naphosszat, karja a tarkója alatt. Akkor már úgy hívta az egész világ: a bolond kútásó. Azok is, akik az ő kútjai vizét itták.

De egy szép napon felkerekedett a kútásó, hazament a szerszámaiért. És nekilátott a munkának. Na, de ki látott már olyat. Futottak is szerteszét a hírvivők.

– Egészen megbolondult! Ássa a levegőt.

Nosza, kirontottak a rétre, körülállták, hahotáztak. De lassan-lassan torkukra forrt a nevetés. Mert jól látszott, hogy a kútásó szerszáma nyomán nagy darabok hasadnak ki a levegőből, s lám, egyszerre csak a kútásó elindult felfelé. Csákányozott és lapátolt, kalapált és vésett, a kör alakú lyuk egyre mélyült, a kútásó egyre magasabban dolgozott.

Átvágta magát a sűrű levegőrétegen, felhők szikláit védte önfeledten, s ment, ment csak egyre följebb, fénylő porok,

csillagdarabok szitáltak, hullottak az égi kútból a földre. Lassan-lassan már alig látták, kicsi pont lett a kútásó, de azért a hang jól lehallatszott, mert biztos tocsogott é locsogott már odafönt, és a kútásó kiáltott, ahogy szokott, örömteli hangját megpengette égi kútjának kürtője. De hogy mit kiáltott, nem értette senki.

– Mít kiáltott, mit kiáltott? – kérdezték izgatottan, de ekkor a kútásó vésője az utolsó, méhszámyvékony hártját is átszakította, az égi kút feneke beszakadt, s kútja fenekéről belezuhant az ürbe, száguldott, kisebbedett, aztán fölfénylett, mint egy megszülető csillag. A kúton meg sohasem látott fényesség ereszkedett a földre, a rét füvei ragyogtak, mint a smaragdok.

Az emberek eltakarták a szemüket.

– A bolond kútásó, a bolond kútásó – hajtogatták.

A kútásó meg azóta is fényesen csillogva repül az égen, galaktikákat, tejutakat és naprendszeret hagy el, s tudja, hogy most már van hova gyűlniök az embereknek hosszan tartó sötétségek idején.

Lázár Ervin

A mindenő (révfülöpi filmélmény)

Van, aki sosem elégedett. Bruce Nolan (Jim Carrey) hiába sikeres tévés műsorvezető, hiába szereti őt szép barátnője (Jennifer Aniston), képtelen abbahagyni a panaszkodást: számára az egész világ egy nagy, jól szervezett összeesküvésnek tűnik, melynek egyetlen célja, hogy őt idegesítse. Az Úristen türelme végtelen, de ezt a nyafogást már ő sem bírja elviselni. Megsértődik a férfira, és dühében egy hétre rábízta a mindenhatóságot: eddig csak a szája járt, most azonban kap egy lehetőséget, hogy megmutassa, mit csinálna másképp,

hogy jobb legyen a világ. Mit tesz tehát egy ereje teljében és jókedve szűkében lévő harmincas férfi, ha minden kívánsága valóra válik? Megnöveli barátnője mellét? Leszoktatja a kutyáját a reggeli kikéredzkedésről? Vagy esetleg rögtön nekilát a világbéke megteremtésének? Mindegy, a lényeg, hogy bizonyítsa: ő jobb lesz, mint régimódi elődje.

...

Bruce: - Feladom, nem akarok Isten lenni. Legyen meg a Te akaratom.

Isten.: - Magában ott van az isteni szikra, képes nevetetni!

Bruce: - Mit tegyek?

Isten: - Imádkozhatna.

Bruce: - Uram, adj békét és életet az éhezőknek! Milyen?

Isten.: - Jó, ha elnök akar lenni. Mit szeretne nagyon?

Bruce: - Grace-t.

Isten.: - Grace-t? Fogadja vissza?

Bruce: - Nem. Csak legyen boldog! Bármit jelent is ez. Találjon valakit, akitől megkapja mindazt, amit tőlem érdemelt volna. Találkozzon valakivel, aki mindig olyannak látja, ahogy én látom most, az Úr szemén át.

Isten.: - Ez ám az ima!

Forrás: Internet
Közreadja: Cser Ákos

KEDVES GYEREKEK!

Köszönlek titeket a 2004/05. tanév kezdetén! Remélem a nyáron nagyon jól éreztétek magatokat és nagyon sokat pihentetek.

Kezdődhet hát a tanulás! **Péntekenként** a felsősöket **16³⁰-tól 18⁰⁰-ig, szombatonként** pedig az alsósokat, és óvodásokat **10⁰⁰ órától 11³⁰-ig** várom sok szeretettel a Tátra utcai parókián. Ha valamelyik időponttal gondotok támad, hívjatok bátran (vagy küldjétek SMS-t) a **06 20 511 6256** –os telefonszámon.

Viszontlátásra!

Kemény Iлона
hitoktató

Itt jártunk a nyáron!

Hittantábor Nagyveleg, július 11-18.

Az iskola

Az iskola jó hely;
Egészen addig, míg tanulni nem kell.
De a tanulás sem rossz dolog,
Mert így a jövőmön gondolkodhatok.
Ha megtanulom a szorzótáblát,
A technikát, természetet,
Történelmet és nyelvtant,
Az életem könnyebb irányba fordulhat.
Ám fontos a nyelv is,
Mert így mehetek az unióba én is.

A gyerekek visszszámolnak,
Mennyi van még hátra?
A szünetet minden kisdíák várja.
És végre, itt az idő...

Megszólal a csengő!

Szekeres Gábor (12)

Alkalmaink		
Alkalom	Mikor?	Hol?
Istentisztelet	Vasárnap 10 ⁰⁰ kor	Jókai út 81.
Hittanóra	Péntek 16 ³⁰ kor	Tátra u. 13.
Hittanóra	Szombat 10 ⁰⁰ kor	Tátra u. 13.
Ifjúsági alkalom	Péntek 18 ³⁰ kor	Tátra u. 13.
Fiatal felnőttek beszélgető köre	Megbeszélés szerint 17 ⁰⁰ kor	Megbeszélés szerint
Bibliaóra	Szerda 17 ⁰⁰ -tól	Megbeszélés szerint
Konfirmációs óra	Megbeszélés szerint	Megbeszélés szerint

Elhunyt Táborszky László, ki is itt, Tatabányán kezdte lelkési pályáját. 1949-1953-ig volt gyülekezetünk lelkésze.

Elhunytak:

Csabai Tibor, Meiszterics Zoltán

„Így hát mit várhatok, Uram? Egyedül benned reménykedem!” Zsolt 39,8

Keresztelésben részesültek:

Horváth Szilvia, Darmstadler Máté, Kovács Benjamin Tibor
„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” Ézs 43,1

Weboldalunk címe:

<http://tatabanya.lutheran.hu>

A weboldalal kapcsolatos írásokat, észrevételeket a kkpityu@freemail.hu címre várjuk.

Lámpás szerkesztősége várja az írásokat az alábbi címre:
banyaszlampas@freemail.hu

LÁMPÁS – Tatabánya és Környéke Evangélikusságának Lapja
Megjelenik negyedévente

III. évfolyam, 3. szám 2004. szeptember

Az újság előállításához adományokat elfogadunk
erre a címre: Tatabányai Evangélikus Egyházközség

OTP Bank: 11740009-20201533

Felelős kiadó: Dénes Ottó Alapítvány

Főszerkesztő: Cser Ákos

Lektorálta: Bencze András

Tördelőszerkesztő: Kemény Ilona

Szerkesztőség címe: Tatabányai Evangélikus Lelkési Hivatal
2800 Tatabánya, Tátra u. 13. Telefon/fax: 34/316-201

Hivatali nyitva tartás: hétfő, szerda, péntek 15⁰⁰ – 17⁰⁰

Cím: 2800 Tatabánya, Tátra u. 13

Hivatali tel: 06/34 316-201

Selmeczi Lajos (h.lelkész)

Telefon: 06 34 383-819

Azon kedves testvérink, akik betegségük, vagy egyéb okok miatt nem tudnak részt venni az istentiszteleteken, de szeretnének úrvacsorát venni, hívják bátran a fenti számok bármelyikét, és egyeztessenek időpontot a lelkéssel.

Templomtorony felújítás

Céladományokat gyűjtünk a templomtorony felújítására. Az adományokat a kihelyezett perselybe, illetve a pénztáros és felügyelő testvéreinknél lehet befizetni.

A gyülekezet énekel

Kihallatszik az ablakon át:
buzgón kéri Izráel Pásztorát.
Halkan szűrődik, szinte angyali.
El nem mondhatom, mily jó hallani!
Oly szép az ének – orgona zene,
könnyes lesz sok járókelő szeme.
Örül a szívem és örül az ég,
hogy zeng boldogan három nemzedék.
Mert itt a templom nem üres soha,
lehet az élet zord és mostoha.
Bizony van kín, gond, bánat, rák, halál,
de a szív nyugtot itt mindig talál.
Szárnyára vesz az ének, száll velem,
kitáru előttem a Végtelen.
Zeng a sok boldog ifjú, vén torok
Megirigyelhetik az angyalok.

Irigylem én is, hogy szívük lobog
s közös örömben együtt boldogok.
S hogy az örömöm még nagyobb legyen,
bemegyek hát – s érzem, hogy idebenn
köztünk az élő Isten van jelen
s szívemet én is Hozzá emelem.

Bódás János